

Radost služenja

“Potem ko sva se bila pozdravila, mi je prijatelj odkrito dejal: Prišel sem ti ponuditi pomoč, če mi boš seveda dovolil. Povedal bom svoje iskreno mnenje o tem, kar počneš ...” Duhovnik iz Duhovniške družbe svetega Križa se spominja pogovora, ki mu je spremenil življenje ...

18. Maj. 2009

Čeprav je preteklo že mnogo let, se spominjam celo najmanjših potankosti pogovora, ki sem ga imel z

nekim prijateljem. Oba sva službovala v gorskih vasicah.

Pravkar sem končal študij; že nekaj let — ne dolgo — pa sem vedel, da bom živel v krajih, ki jih večino leta pokriva sneg. Vendar pa se tistega dne, o katerem govorim, ni prišel pogovarjat o snegu, tudi me ni želel poučiti o smučanju, da bi lahko imel mašo po vaseh, ko bodo zameti in slabo vreme.

Razlog je bil drug in meni skoraj nedoumljiv. Vedel je, da sem sedem hiš in 35 duš, ki so mi bile zaupane, sprejel, nisem pa se jim zares posvetil in jih vodil. In ker ni želel, da bi postal zagrenjen ali pa uporniški, je prišel kot kirurg in bil odločen, da opravi bolečo in nujno potrebno operacijo. Nikoli mu ne bom dovolj hvaležen za njegovo držo in ljubezen, ki sta bili večji kot moje neobčutljivo vedenje do njega.

Potem ko sva se pozdravila, mi je odkrito dejal: “Prišel sem ti ponuditi pomoč, če si boš pustil pomagati. Iskreno bom povedal svoje mnenje o tem, kar počneš.” In ne da bi mu odgovoril, je na način, ki ga nisem bil vajen, pristavil: “Oba sva postala duhovnika, da bi služila, da bi bila pokorna ter sveta, ne pa, da bi delala kariero ali sledila svojim interesom. Meni — kot veš, sem član Duhovniške družbe svetega Križa — so to povedali mnogokrat in lahko ti zagotovim, da so mi te besede koristile. Prenesi to, kar sem ti dejal, v molitvi pred tabernakelj in prejel boš mir in veselje.”

Zadržanost mi ne dovoljuje napisati, kaj so te besede predstavljale za moje notranje življenje. Lahko pa povem, da sem čez nekaj mesecev zaprosil za sprejem v Duhovniško družbo svetega Križa. Malo kasneje ga je, Bogu hvala, Janez Pavel II. potrdil kot pravo duhovniško organizacijo

osebne prelature Svetega Križa in Opus Dei.

Te spomine navajam v hvaležnosti do Boga in papeža, ne da bi pri tem pozabil na orodje, ki se ga je poslužila božja previdnost, da je pokazala svoje neizčrpno duhovno bogastvo: sv. Jožefmarija Escrivá de Balaguer, saj se zavedam velike dobrine, ki jo predstavlja za celotno Cerkev in še posebno za škofijske duhovnike. Spomine sem začel pisati pred leti, njihova vsebina pa je lastna bolj zaupnosti med prijatelji kot pa internetu. Naj bo zadržanost, ki mi jo to dejstvo povzroča, dokaz sinovskega odnosa do presvete Device Marije, ki je tako povezana z življenjem Duhovniške družbe svetega Križa in naj pomaga drugim — škofijskim duhovnikom — k zahvaljevanju Bogu, očetu večnega usmiljenja!

Dejavni član skupnosti škofijskih duhovnikov

Od samega začetka duhovne oskrbe v Opus Dei je bila zame ena najbolj pomembnih reči prijateljeva skrb za druge duhovnike — za prav vse — in poudarjanje vsakršne človeške in duhovne pomoči, ki naj bi je bili deležni.

Na teološki vidik tega ravnanja nisem bil posebno pozoren, saj sem vedel, da med duhovniki kot posledica skupne udeležенosti pri istem Kristusovem duhovništvu preko zakramenta svetega reda zakramentalno obstajata edinost in bratstvo. Tisto, kar je name naredilo velik vtis, so bila dejanja — polna preprostosti, spontanosti in življenja — ki so izhajala iz te teološke resničnosti. In to ne ob kakšni posebni ali svečani priložnosti, temveč vsak dan in redno. Kasneje sem razumel, da prav to pomeni, da

si član skupnosti škofijskih duhovnikov.

Bil sem še mlad in zahvaljujoč udejanjanju omenjenega sem se na primer naučil, da moram starejše duhovnike ceniti in ljubiti (ne samo prenašati). Spoštovanje in naklonjenost se pri tem morata izražati v dejanjih: moram jih obiskovati, jih vprašati za nasvet, spoštovati njihovo zvestobo.

Izkušnja mi je pokazala, da duhovniško bratstvo, ki ga živimo globoko in brez zadržkov, brez težav združuje modrost belih las in mladostniško zagnanost in zanesenost ter lahko poruši zidove nerazumevanja, osamljenosti ali nezaupanja, ki jih povzročita morebitna ohola prevzetnost ali pa nezaupanje.

Visoke gore, ki so se zdele neprehodne, so postajale prehodna pot in vse spreminjale: s skodelico

kave, z zaupnostjo do prijatelja, z medsebojno spovedjo in dodatkom ščepca nadnaravne soli v vsakdanje življenje.

Ko sem kot župnik po več letih služboval s starejšim duhovnikom, se je na najbolj naraven način potrdilo, da duhovniško bratstvo ustvarja tako močne vezi, da v ničemer ne zaostajajo za sorodstvenimi. Pri tem omejitve ter naša lastna šibkost ter šibkost drugega ne izginejo, temveč se prežamejo z vonjem razumevanja, stvarnosti in včasih obojestranskega in zakramentalnega odpuščanja.

Druga stvar, ki me je živo prevzela pri vstopu v Duhovniško družbo svetega Križa, je bila ljubezen do bolnih. V mojih letih na semenišču, predvsem pa, ko se je bližalo moje duhovniško posvečenje, sem večkrat premišljeval o besedah iz sv. Mateja, ki se nanašajo na poslednjo sodbo, v katerih je izrecno omenjeno

obiskovanje bolnih in kako naj v njih gledamo samega Kristusa.

Vendar pa so se tedaj, čeprav se zdi čudno, moja premišljevanja nanašala na duše, ki mi bodo nekoč zaupane. Mogoče so se kdaj nanašale tudi na duhovnike. Vendar pa verjetno niso bila pogosta, saj se še vedno spominjam zanesenega čudenja, ki me je prevevalo, ko sem o tem poslušal.

Po drugi strani pa sem začel opazati stvari, o katerih prej nisem niti sanjal. Izhajajoč iz učenja in življenja ustanovitelja Opus Dei — za katerega je bil recept imeti *materino srce* — so me naučili, da moram opaziti, če je brat duhovnik slabe volje, če je shujšal ali se zredil, ga spremiti k zdravniku, biti ob njegovi postelji, predvsem če leži v bolnišnici ter uporabiti vsa človeška sredstva, da bi se pozdravil, in mu hkrati, potem ko sem ga bil prepustil božjim rokam,

posebno še v primeru kroničnih bolnikov, pomagati posvečevati ta življenjski položaj.

Sčasoma sem ugotovil, kako pomembno je bilo vztrajanje pri duhovni oskrbi bolnih duhovnikov, predvsem če je znano, da se stanje ne bo spremenilo, razen če Bog ne napravi čudeža. Kako čudovito je prinašati bolnemu duhovniku sveto obhajilo, ga pogosto spovedati, ga maziliti ali pa mu podeliti poslednjo popotnico! To lahko spregledamo ali pa ne posvetimo dovolj pozornosti.

Ne bi govoril resnice, če bi rekel, da je skrb za starejše in bolne duhovnike nekaj običajnega. Tako pri duhovnem vodenju kot tudi pri drugih sredstvih stalnega izpopolnjevanja, se je govorilo o običajnih okoliščinah. Običajno je, da si prijatelj z duhovnikom, s katerim delaš ali s katerim si skupaj, zaradi tega ali onega vzroka. Njemu bi

moral posvetiti zaklad, ki se imenuje čas. Zaklad, s katerim se ne sme slabo ravnati. Zato se mora preseči zgolj druženje ali prijateljevanje in dati prostor pravemu in resničnemu bratskemu prijateljstvu.

Pri takšnem prijateljstvu je potrebno govoriti tudi o intimnih stvareh: o mukah, o veselju, težavah, upanju, delu itd. In ko prijateljstvo postane čvrsto, je potrebno govoriti o Bogu, o pogostosti prejemanja zakramenta svete pokore, o velikodušnosti pri žrtvah, gorečnosti za duše, razpoložljivosti, o ljubezni do pravega in notranjega uboštvu, o duhovnem vodenju, o odpuščanju in nasmešku, da bi se nalezal »bolezni za apostolsko delo« itd. Pri tem ne smemo biti pokroviteljski ali se počutiti več kot drugi — najprej se od drugih učimo —, da ne bi ostali pri lastnih napakah.

Ničesar brez škofa

Ko sem študiral, še posebno za doktorat, sem moral obvladati besedila cerkvenih očetov. Med njimi je bilo eno, ki so ga tedaj veliko navajali, ko se je govorilo o duhovništvu. Je kratko, a zgoščeno. Napisal ga je sveti škof iz Antiohije, sveti Ignacij. Ko govori o edinosti, ki mora obstajati med duhovniki in škofom, zgoščeno pravi: *Nihil sine episcopo*, ničesar se ne sme storiti brez škofa.

Kot ostala besedila, ki jih študiramo, sem se naučil tudi to besedilo. A iz tega nisem — kot bi se lahko predpostavljalo — izpeljal nobenih zaključkov. Predvsem pa niti pomislil nisem, da bi v luči tega načela raziskal odnos do mojega škofa.

Ko sem vstopil v Duhovniško družbo svetega Križa je besedilo dobilo velik pomen, do točke, ko sem vsaj enkrat tedensko moral preverjati njegovo zahtevo. Čeprav na začetku nisem

razumel pomena, ni trajalo dolgo, da nisem mogel drugače.

Zares, kot pravi duhovno sporočilo ustanovitelja Opus Dei, pristop k Duhovniški družbi svetega Križa ni spremenil mojega teološkega in pravnega statusa, ker sem še vedno bil edino in samo škofijski duhovnik na neki škofiji in odvisen od določenega škofa. Šlo je za posebni klic za posvečevanje v mojem lastnem stanu.

Zatorej me je povezanost z Duhovniško družbo svetega Križa okrepila kot župnijskega duhovnika, pri čemer je lik škofa zasedal pomembno mesto, saj sem moral opravljati svojo službo v vsej njeni polnosti, po njegovih navodilih in v intimni povezanosti z njim. Moja dolga in lepa izkušnja je, da se nikoli nisem počutil, kot da sem član neke posebne skupine, pa tudi v svoji

duhovniški službi nisem imel dvojne poslušnosti.

Če sem se torej zares želel posvečevati, sem moral biti v sozvočju z mislimi in dejanji lastnega škofa. To sozvočje je po drugi strani šlo dlje od tistega »ne biti proti«, s tem da sem se podal v orbito ljubezni ter tako intimnega in iskrenega sodelovanja, kakršno je tudi med starši in otroci.

Očitno je, da so praktične zahteve tega načela velike. Moral sem imeti rad škofa in mu priznati mesto, ki ga zaseda v škofiji po Kristusovi volji: je učitelj, liturgik in pastir.

Hkrati sem moral živeti kot njegov sodelavec pri službi posvečevanja vernikov na kraju, ki se je njemu zdel najprimernejši, kar je predvidevalo, da sem čakal na vse njegove škofovske napotke, da bi jih nemudoma, premišljeno, zvesto in v popolni razpoložljivosti prenesel v

prakso, vključno v primerih, ko bi mi naročil človeško gledano nezaželeno nalogo.

Po drugi strani sem moral videti veliko težo odgovornosti, ki leži na škofovih ramenih in zahteva veliko božje milosti in veliko svetosti. Moja notranja povezanost z njim bi me vse dni morala voditi k moliti za njegove namene, predvsem kadar sem vedel, da je posebno potreboval mojo molitev.

Moral sem biti popolnoma razpoložljiv za opravljanje naloge, ki mi jo je naložil, pa naj bo ta prijetna ali pa mi je bila težka — v vsem naj bi videl božjo roko. Samo tako sem lahko bil poslušen brez »toda« in »ampak« — prej naj bi vse storil z veseljem, svobodno in brezpogojno.

Moj škof je kot človek imel tudi svoje omejitve, tudi telesne, ki so v kontekstu, o katerem govorim, morale biti povod več za pozornost,

tudi osebno, ter negovati razumevanje in opravičevanje in tako v praksi udejanjati Pavlovo priporočilo: »Nosite bremena drug drugemu«.

Brez bahanja z moje strani — kajti vse je božja milost — lahko rečem, da mi je članstvo v Duhovniški družbi svetega Križa zares pomagalo ljubiti moje škofo, moliti za vse njih vsak dan pri sv. maši in pri rožnem vencu, z veseljem sprejemati imenovanja, ki jih v drugačnih okoliščinah mogoče ne bi bil sprejel, počutiti se popolnoma poistovetenega z njihovimi pastoralnimi smernicami — ne da bi pri tem to predstavljalo kakršenkoli zadržek za izražanje mojega lastnega mnenja —, se resno boriti proti pritoževanju nad njimi in se iskreno kesati, če bi kdaj padel v to skušnjava, in končno biti zadovoljen pri različnih opravilih, ki so mi jih podelili, pa če so bila sijajna ali preprosta.

Lahko rečem, da je tudi človeško gledano to bilo vredno truda, kajti prineslo mi je vedrino in notranji mir ter veselje, čeprav mi je to včasih prineslo dejanske in moralne solze.

Po vsem povedanem se zlahka razume, da mi članstvo v Duhovniški družbi svetega Križa ni predstavljalo niti najmanjše težave glede mojega duhovniškega stanu kot škofijski duhovnik. Nasprotno, spodbujalo ga je in mu pomagalo, kajti zaradi tega sem z deli bolj ljubil svoje brate duhovnike, ne glede na razlike v letih, izobrazbi ali značaju, in sem gojil iskreno in zvesto hierarhično skupnost s svojimi škofi ter sem pastoralno delal z dušami, ki so mi bile zaupane.

Zahvaljujem se svojemu Bogu Očetu, da je nekoč, nenadejano v gorsko vasico z malo prebivalci in veliko snega, v kateri nisem živel rad, prišel neki duhovnik in mi odprl nove

vidike ter mi posredoval svoje veselje
do služenja, takšnega, kakršnega mu
ga je bi podelil Bog.

José Antonio Abad

Profesor na *Facultad de Teología del
Norte de España*

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/radost-sluzenja/](https://opusdei.org/sl-si/article/radost-sluzenja/) (22. Mar.
2026)